

Arrest

nr. 333 946 van 7 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 oktober 2025 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2025 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 4 augustus 2016 in Zweden, op 1 november 2021 in Denemarken, op 23 juni 2022 in Italië en op 18 januari 2022, 30 april 2024, 22 mei 2024 en 30 december 2024 in Frankrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 16 juli 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Franse autoriteiten.

1.4. Op 30 juli 2025 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 6 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 8 september 2025 wordt de verzoekende partij overgebracht naar Frankrijk.

1.7. De verzoekende partij keert volgens haar verklaringen op 9 september 2025 terug naar België.

1.8. Op 11 september 2025 dient de verzoekende partij in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. Op 17 september 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Franse autoriteiten.

1.10. Op 1 oktober 2025 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

1.11. Op 2 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: M(...)

voornaam: A(...) I(...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Mogadishu

nationaliteit: Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIM om de overdracht aan Frankrijk uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M(...) A(...) I(...), verder de betrokkene, die verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben, diende op 11.09.2025 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 17.09.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij op 08.09.2025 door de Belgische autoriteiten aan Frankrijk werd overgedragen in toepassing van de Dublinverordening. Hij verklaarde dat hij na overdracht door de grenspolitie werd meegenomen en dat zijn vingerafdrukken werden genomen en een kort gehoor plaatsvond. Hij verklaarde dat hij op 09.09.2025 weer naar België reisde. Op 11.09.2025 diende hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in in België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot negen treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 04.08.2016 in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende, op 01.11.2021 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, op 23.06.2022 in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende, op 18.01.2022, 22.05.2024, 30.04.2024 en 30.12.2024 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende, en op 08.07.2025 en 10.02.2025 in België een verzoek om internationale bescherming indiende

Op 17.09.2025 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op 01.10.2025 stemden de Franse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 17.09.2025 en verklaarde ongehuwd te zijn, maar een relatie te hebben met K(...) J(...), man, geboortedatum onbekend, met de Somalische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in Noorwegen. De betrokkene verklaarde één kind te hebben: I(...) A(...), vrouw, 11 jaar oud, geboren te Melbourne, met nationaliteit Nieuw-Zeeland en met huidige verblijfplaats in Nieuw-Zeeland. Hij verklaarde dat M(...) S(...) O(...) de moeder is van zijn dochter. De betrokkene verklaarde een halfbroer en halfzus te

hebben in Noorwegen en dat ook zijn vader er woont. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 25.08.2025 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij zichzelf wil zijn en een leven wil, en een veilige plaats wil om te leven. Hij verklaarde dat hij zijn seksualiteit in alle vrijheid wil kunnen beleven, zonder bang te zijn. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat Frankrijk geen veilige plaats is. Hij verklaarde dat hij er op straat verbleef en er werd bestolen en er werd geslagen omwille van zijn geaardheid. Hij gaf aan dat hij vrouwelijke kledij draagt en daarom wordt geslagen en aangevallen. Hij gaf aan dat vooral moslims heel erg zijn. Hij gaf aan dat hij verschillende keren probeerde om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar dat het hem niet is gelukt. Hij verklaarde dat als je geen geld hebt, je geen blijvende opvang krijgt. Hij gaf aan dat als je geen overheidsgeld krijgt, je na 15 dagen wordt buiten gegooid. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij ten einde raad is, enorm afziet en hulp nodig heeft. Hij verklaarde dat hij enorm veel stress heeft, nachtmerries heeft en verschrikt wakker schiet. Hij verklaarde dat hij in 2021 zijn linkerarm heeft gebroken en zijn arm nog niet volledig is genezen. Hij gaf aan dat hij vooral nog last heeft aan zijn arm als het koud is.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 01.10.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In

de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Franse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat Frankrijk geen veilige plaats is. Hij verklaarde dat hij er op straat verbleef en er werd bestolen en er werd geslagen omwille van zijn geaardheid. Hij gaf aan dat hij vrouwelijke kledij draagt en daarom wordt geslagen en aangevallen. Hij gaf aan dat vooral moslims heel erg zijn. Hij gaf aan dat hij verschillende keren probeerde om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar dat het hem niet is gelukt. Hij verklaarde dat als je geen geld hebt, je geen blijvende opvang krijgt. Hij gaf aan dat als je geen overheidsgeld krijgt, je na 15 dagen wordt buiten gegooid. In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 75).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 75).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 113). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 122).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij zichzelf wil zijn en een leven wil, en een veilige plaats wil om te leven. Hij verklaarde dat hij zijn seksualiteit in alle vrijheid wil kunnen beleven, zonder bang te zijn. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat Frankrijk geen veilige plaats is. Hij verklaarde dat hij er op straat verbleef en er werd bestolen en er werd geslagen omwille van zijn geaardheid. Hij gaf aan dat hij vrouwelijke kledij draagt en daarom wordt geslagen en aangevallen. Hij gaf aan dat vooral moslims heel erg zijn. Hij gaf aan dat hij verschillende keren probeerde om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar dat het hem niet is gelukt. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragssluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Volgens het AIDA-rapport is het OFII bevoegd voor de identificatie van kwetsbaarheden en bijzondere behoeften van verzoekers. Het OFII moet binnen een redelijke termijn overgaan tot evaluatie van kwetsbaarheden en doet dit aan de hand van een vragenlijst. Er wordt hierbij nagegaan of de verzoeker bijzondere behoeften heeft met betrekking tot opvang en de procedure. De evaluatie wordt uitgevoerd door personen die hiervoor zijn opgeleid (blz. 93). We erkennen dat er in het rapport ook melding wordt gemaakt met betrekking tot problemen inzake de identificatie van kwetsbaarheden. We besluiten echter dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden geconcludeerd dat om redenen met betrekking tot kwetsbaarheid van een overdracht moet worden afgezien.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in verband met zijn veiligheid in Frankrijk heel vaag zijn. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Frankrijk, in die mate dat een overdracht aan Frankrijk een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij ten einde raad is, enorm afziet en hulp nodig heeft. Hij verklaarde dat hij enorm veel stress heeft, nachtmerries heeft en verschrikt wakker schiet. Hij verklaarde dat hij in 2021 zijn linkerarm heeft gebroken en zijn arm nog niet volledig is genezen. Hij gaf aan dat hij vooral nog last heeft aan zijn arm als het koud is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA).

Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 134). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlote en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het enige middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 2 van de voormelde wet alsook artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) geschonden acht.

Na een theoretische toelichting bij de motiveringsplicht licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

“Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdingingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

“293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3

(...)”

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

“96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim.”

3.

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Over pushbacks aan de grens

Vooreerst blijkt uit verschillende objectieve internationale bronnen, zoals het AIDA-rapport en vaststellingen door Amnesty International dat er wel degelijk rapporten zijn waarbij verzoekers om internationale bescherming worden geweerd aan de buitengrenzen.

Hieromtrent kan verzoeker vooreerst verwijzen naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Frankrijk, 2023 - update mei 2024, p. 31-34-37.:

(...)

“In December 2019, several NGOs requested a parliamentary commission with the aim to investigate violations of the law at the border. The issues reported by these NGOs include violent practices, pushbacks, the absence of medical and social care as well as a lack of support to vulnerable applicants including unaccompanied minors. The setting up of a parliamentary commission had already been requested by several French Deputies in November 2019. A parliamentary commission on migration – not limited to border issues – was launched in April 2021 and published a report in November 2021.

This report recalls that ‘the violations of rights at our borders have been abundantly documented and denounced’ and ‘it’s time to put an end to it’.”

“Since 2015, the French police has intensified border controls which aim to prevent asylum seekers from accessing France. Despite the fact that the reintroduction of border controls at the internal borders must be applied as a last resort measure, in exceptional situations, and must respect the principle of proportionality, France has regularly re-introduced border controls at its internal borders in recent years, including continuously since 2015.”

(...)

"The French-Spanish land border is the longest land border of the mainland country (623 km) and as Spain is one of the most important gateway to Europe, many migrants enter in France through this border. Spanish media have reported that migrants are pushed back from France to Spain without appropriate guarantees, in procedures lasting less than 20 minutes."

(...)

"In a report published in May 2021, Human Rights Watch stated that 'French police summarily expel dozens of unaccompanied children to Italy each month in violation of French and international law'. In August 2023, NGOs denounced deprivation of liberty (68 minors were detained at the border on 21st August 2023), illegal pushbacks and lack of support of unaccompanied minors in this area."

(...)

Daarnaast is er ook sprake van politiegeweld op basis van racistische motieven, beperkingen op grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het nonrefoulementbeginsel.

Zie daaromtrent ook het laatste rapport van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/location/europe-%20and-central-asia/France/report-france/>):

(...)

"In December the UN Human Rights Committee expressed grave concern at reports of excessive use of force during road traffic checks, arrests, forced evacuations and demonstrations. It noted that such cases disproportionately affected members of certain minority groups, in particular people of African descent or of Arab origin, Indigenous Peoples and migrants."

"The committee also pointed to lack of sanctions and apparent impunity for police, noting that no one had yet been found responsible for the killing of Adama Traoré, a young man of African descent, during a stop-and-search operation by police in 2016.

In May a higher court upheld a 2023 judicial decision dismissing prosecutions against the three gendarmes involved, prompting the victim's family to file a second appeal."

(...)

Volgens verzoeker loopt hij niet enkel het risico mishandeld te worden in geval van overdracht, doch ook te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

b. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

4.

Daarnaast klopt het dat asielzoekers in Frankrijk weliswaar toegang tot een effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand hebben, doch wordt deze optie hen klaarblijkelijk in sommige gevallen doelbewust ontnomen bijvoorbeeld louter teneinde een beroepsmogelijkheid te ontnemen.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport

'Asylum Information Database Country Report: Frankrijk, 2023 - update mei 2024, p. 154 e.v.:

(...)

"In several Prefectures, the asylum seeker is placed in detention on a Friday, to avoid the possibility for him to access legal assistance during the weekend, and to carry out the transfer within 48 hours. In these frequent cases, people are deprived of an effective appeal."

(...)

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van zekerheid omtrent de doeltreffendheid van kosteloze juridische bijstand. Juridische bijstand wordt klaarblijkelijk slechts in sommige gevallen aanzien als recht, maar in de praktijk aldus aan onnodige moeilijkheden blootgesteld.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet (tijdig) zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een onzekerheid omtrent de (tijdige) kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

5.

Tenslotte is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

6.

Bovendien blijkt de asielprocedure in Frankrijk eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur en de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure.

c.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Franse wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

In de praktijk duren de termijnen finaal zelfs dubbel zo lang.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Frankrijk, 2023 - update mei 2024, blz. 49:

"In 2017, the Government set a target processing time of 2 months for asylum applications examined by OFPRA.213 However, the average first-instance processing time for all procedures was 4.2 months (126 days) in 2023"

c.2. Nopens het gebrek aan (professionele) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd en is er naast een gebrek aan tolken ook een groot kwaliteitsprobleem.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Frankrijk, 2023 - update mei 2024, blz. 84-85:

(...)

"Nevertheless, when carried out remotely, the quality of the interpretation services seems to raise concerns. According to organisations assisting asylum seekers, remote interview and interpretation prove particularly challenging for the individual as they are often interrupted by the Protection Officer, who is typing notes at the same time."

(...)

"According to a report by ECRE published in 2018, in Nice, the interview report was read out to the applicant without being translated and did not mention whether the applicant was interrupted in the course of the interview."

(...)

"Another issue relates to confidentiality. There have been cases where the background noise indicated that the interpreter was in a train station while the interview was ongoing; or in a parc surrounded by children."

d. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

7.

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Frankrijk dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Frankrijk niet steeds is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Frankrijk, 2023 - update mei 2024, blz. 120 & 123 e.v.:

(...)

"In 2023, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 59% of asylum seekers eligible to material reception conditions – i.e., 102,196 persons in total at the end of December 2023 according to OFII – were effectively accommodated compared to 58% at the end of 2022. If we add asylum seekers who do not benefit from reception conditions, we can consider that 84,971 asylum seekers were not accommodated in dedicated places in France (excluding overseas) as of the end of 2023 (according to Eurostat, 146,175 asylum application were pending in France at the end of 2023 and about 61,204 asylum seekers were accommodated at this date according to OFII excluding CAES considered as temporary accommodation before orientation) - a part of them (unknown) however did not express the need to be accommodated."

"ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation."

(...)

"Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 59% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2023."

(...)

Verzoeker loopt dus een reëel risico op straat terecht te komen, of minstens in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne.

e. Conclusie

8.

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Frankrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Frankrijk en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Frankrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

9.

Zodat, de overdracht naar Frankrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

10.

Voor het overige dient nogmaals te worden benadrukt dat verzoeker telkens alle eerdere beslissingen gerespecteerd heeft, minstens is het tegendeel zeker niet aangetoond."

2.2.2. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest waarnaar tevens wordt gewezen in de verzoekschrift en luidt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad t. Bulgarije*, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met

de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu zij in dit land meerdere verzoeken om internationale bescherming had ingediend en gezien de Franse autoriteiten zich op 1 oktober 2025 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook

ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.3. Gelet op het betoog van de verzoekende partij, gaat de Raad *in casu* na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Frankrijk.

2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De verzoekende partij kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die behandeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt. Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat na de indiening

van een verzoek om internationale bescherming overgegaan moet worden tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*. De gemachtigde stelde op basis van de bevindingen in het dossier en uit de Eurodac-databank vast dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing op goede gronden in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt voorts uitdrukkelijk rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en op basis van de beschikbare landeninformatie, waaronder het landenrapport voor Frankrijk, 2024, laatste update in 2025, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (hierna: het AIDA-rapport), dat ook door de verzoekende partij – weliswaar de eerdere update van dit rapport van mei 2024 – wordt aangehaald in het verzoekschrift, een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Frankrijk en de toegang tot de gezondheidszorg.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat er in de uitgebreide bijlage 26^{quater} kan worden gelezen, heeft de verwerende partij zodoende een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

De verzoekende partij brengt geenszins dienstige argumenten of andersluidende informatie aangaande de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk aan die de omstandige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen ombuigen.

Voorts betwist noch weerlegt de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op het door haar geuite verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op pushbacks aan de grens alsook politiegeweld, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet in dezelfde situatie bevindt als deze migranten. De Franse autoriteiten stemden immers uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening waarbij dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier (stuk nr. 160) blijkt dat in hun akkoord ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij zich dient te wenden tot de *“préfecture du Rhône”* bevoegd voor haar beschermingsdossier, zodat de verwijzing naar de aangehaalde situatie van migranten aan de grens, in het bijzonder ook aangaande pushbacks naar Spanje, *in casu* niet dienstig is. Het gegeven dat de verzoekende partij aan Frankrijk wordt overgedragen precies op grond van haar hangend verzoek om internationale bescherming, impliceert overigens dat zij wel degelijk in staat is geweest aldaar een verzoek in te dienen in Frankrijk en niet werd geconfronteerd met deze pushbacks.

Verder, waar de verzoekende partij wijst op politiegeweld op basis van racistische motieven wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie – die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn – onaanvaardbaar is. De verzoekende partij slaagt er echter met haar verwijzingen naar algemene informatie en de loutere bewering dat zij het risico loopt te worden mishandeld in geval van overdracht niet in de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing die luiden *“De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij zichzelf wil zijn en een leven wil, en een veilige plaats wil om te leven. Hij verklaarde dat hij zijn seksualiteit in alle vrijheid wil kunnen beleven, zonder bang te zijn. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat Frankrijk geen veilige plaats is. Hij verklaarde dat hij er op straat verbleef en er werd bestolen en er werd geslagen omwille van zijn geaardheid. Hij gaf aan dat hij vrouwelijke kledij draagt en daarom wordt geslagen en aangevallen. Hij gaf aan dat vooral moslims heel erg zijn. Hij gaf aan dat hij verschillende keren probeerde om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar dat het hem niet is gelukt. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien*

van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Volgens het AIDA-rapport is het OFII bevoegd voor de identificatie van kwetsbaarheden en bijzondere behoeften van verzoekers.

Het OFII moet binnen een redelijke termijn overgaan tot evaluatie van kwetsbaarheden en doet dit aan de hand van een vragenlijst. Er wordt hierbij nagegaan of de verzoeker bijzondere behoeften heeft met betrekking tot opvang en de procedure. De evaluatie wordt uitgevoerd door personen die hiervoor zijn opgeleid (blz. 93). We erkennen dat er in het rapport ook melding wordt gemaakt met betrekking tot problemen inzake de identificatie van kwetsbaarheden. We besluiten echter dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden geconcludeerd dat om redenen met betrekking tot kwetsbaarheid van een overdracht moet worden afgezien. We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in verband met zijn veiligheid in Frankrijk heel vaag zijn. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Frankrijk, in die mate dat een overdracht aan Frankrijk een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.” te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij het risico loopt om te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot de kritiek inzake de inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in Frankrijk, stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de kritische bemerkingen die worden geplaatst bij de opvang, doch er wordt geoordeeld dat dit “niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld:

“In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 75).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 75).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn

verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 113). Het aantal opvangplaatsen blijft onvoldoende (blz. 122).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij zichzelf wil zijn en een leven wil, en een veilige plaats wil om te leven. (...) Hij verklaarde dat hij er op straat verbleef (...) Hij gaf aan dat hij verschillende keren probeerde om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar dat het hem niet is gelukt. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen."

Door louter te wijzen op de informatie waarmee ook de verwerende partij rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en louter te beweren dat zij een reëel risico loopt op straat terecht te komen, of minstens in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de opvang in Frankrijk, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet wordt gehaald. De verzoekende partij brengt geen concrete andere informatie aan die aanleiding kan geven tot een andere zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming, die op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de opvang.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op, zoals ook aangegeven door de verwerende partij in haar verweernota, dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij verschillende keren heeft geprobeerd om een veilige plaats te zoeken in Frankrijk, maar haar dit niet gelukt is, doch dat, gelet op het feit dat zij na een eerdere overdracht *quasi* onmiddellijk terugkeerde naar België, niet blijkt dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen.

Inzake het betoog omtrent de toegang tot rechtsbijstand merkt de Raad in de eerste plaats op dat de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn) niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Wat de beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3° van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft.

Het feit dat kosteloze juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in bepaalde gevallen beperkt wordt kan niet per definitie worden beschouwd als een behandeling die strijdig is met artikel 13 van het EVRM dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert.

Verder wordt erop gewezen dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (p. 63). Er kan uit de beschikbare informatie niet besloten worden dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

Betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde structurele tekortkomingen in de asielprocedure zoals de duur van de procedure en het gebrek aan professionele tolken tijdens de procedure, wordt op het volgende gewezen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de procedure langer kan duren dan de wettelijke voorziene termijn, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij haar grief aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat zij tijdens de procedure en mocht de wettelijke termijn worden overschreden, geen recht heeft op opvang, voeding en de basisnoodzakelijkheden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het gebrek aan professionele tolken, merkt de Raad op dat de door haar aangehaalde passages in het verzoekschrift betrekking hebben op de grensprocedure zodat zij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Uit het AIDA-rapport blijkt dat er wat betreft de procedure van de verzoekende partij wel degelijk tolken beschikbaar zijn (p. 51-52, 54-55, 59, p. 75).

2.2.6. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Frankrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk. De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij enkel verwijst naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om haar terug te leiden naar Frankrijk en andere informatie achterhoudt, doch maakt gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante informatie, die een ander licht kan werpen op de beoordeling van het lopen van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Frankrijk, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.2.7. De verzoekende partij verduidelijkt tot slot op het eerste zicht niet op welke wijze het feit dat zij “*telkens alle eerdere beslissingen gerespecteerd*” zou hebben afbreuk kan doen aan de (motieven van) de bestreden beslissing.

2.2.8. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER